

Příloha 1

Dostupná na: <http://sosaci.net/test/node/101>

Honba za pokladem

Út, 2009-12-29 00:15 — Danae

Shrnutí: Zpráva, kterou kdosi podstrčil profesoru Snapeovi na Křiklanově večírku, dá jeho Štědrému večeru značně netradiční náplň.

Přístupnost: Všeobecná.

Prohlášení: Patří Rowle.

Věnování: Milá doxii, přeju ti krásné, i když drobet opožděné Vánoce. Snad se ti můj dárek bude aspoň trochu líbit.

~o~

Severus zašátral rukou v zatuchlé temnotě, hmátl do něčeho vlhce měkkého a tiše zaklel. Vážně by si přál, aby Hagrid Tesákovu boudu čistil trochu častěji. Pes sice dnes spal v domku jako vždycky, když v noci mrzlo, ale bouda páchla přímo nesnesitelně a bůhví, co se tu válelo po podlaze. Otřel si ruku o hábit a posunul se po břiše ještě o kousek vpřed. Do dlouhých nohou, které mu stále ještě čouhaly z boudy, ho začínal i přes silný zimní hábit studit sníh. Znovu zatápal rukou před sebou a narazil na zadní dřevěnou stěnu. Vyčnívající suk ho škrábl to ztuhlých prstů a on sykl bolestí. Proč to vůbec dělá? Byla to pohříchu řečnická otázka. Protože cokoli je lepší než sedět o Štědrém večeru v setmělém kabinetu a přemítat, proč včerejšek dopadl tak zoufale. Poslední veselý okamžik zažil, když Lenka Láskorádová všem na Křiklanově večírku s vážnou tváří vyprávěla o Rotfangově spiknutí. Jen svému vycvičenému sebeovládání vděčil za to, že se neudusil brandy, co měl právě v puse. Ale pak se objevil Draco a už nebylo dobře nic. Poslední dobou šlo vůbec všechno mizerně. Brumbál se vracel ze svých mysteriózních výprav čím dál apatičtější a Potter se soustavně choval jako arogantní idiot, nikoli jako vyvolený, který má spasit kouzelnický svět. A včera selhal i on. Zbytek noci a celý Štědrý den přemítal o tom, zda jeho rozhovor s Dracem nemohl skončit lépe, kdyby něco řekl jinak nebo naopak něco vůbec neřekl – a také o tom, jak tuhle neblahou zprávu sdělí Brumbálovi. S každou hodinou se propadal o něco hlouběji do sklíčenosti. V deset večer toho měl plné zuby. A tak sebral z podlahy kabinetu odhozený kousek papíru a znovu si jej přečetl.

Toto je Honba za pokladem, stálo tam. První stopu najdete v Tesákově boudě.

Našel ho včera večer v kapse pláště, někdo mu ho musel podstrčit na Křiklanově večírku. Na okamžik tehdy zadoufal, že by to mohla být zpráva od Draca, ale písmo nebylo Dracovo a text už vůbec ne. Pokládal ho za nejapný vtípek z dílny Pottera a spol. a naštvaně ho

hodil do kouta. O dvacet čtyři hodin později měl už chladnější hlavu. Rukopis byl hodně zvláštní, rozvolněný až k nečitelnosti, po papíře skoro letěl. Byl si jist, že takové písmo nikomu z Tria nepatří. A samotný nápad se Triu také nepodobal. Byl příliš... jednoduchý. Potter by rozhodně nepočítal s tím, že se on půjde plazit do psí boudy, na to ho znal příliš dobře. Tuhle zprávu psal někdo, kdo uvažoval úplně jinak. Někdo politováníhodně naivní, kdo jisté samozřejmé předpoklady vůbec nebere v potaz a možná mu dokonce na konci cesty schoval ulepený pytlík karamel. Nemohl si pomoci, ta odzbrojující prostota ho zaujala. Možnost zvednout se od pohasínajícího krbu a neveselých myšlenek a vydat se něco hledat, mu najednou přišla docela lákavá.

O čtvrt hodiny později, když ve studené zatuchlé tmě přejížděl rukou po prknech boudy, mu to už tak lákavé nepřipadalo. Začínal dokonce znovu uvažovat o tom, zda to přece jen není hodně trapný studentský vtípek, když konečně nahmátl tvrdý růžek papíru zastrčený mezi prkny. Vytáhl jej a rychle se soukal ze zapáchající skrýše. Oprášil si z kolen sníh, pak rozžehl hůlku. V ruce držel reklamní hotelový kartónek s deseti papírovými zápalkami. Věděl, že mezi dětmi z kouzelnických rodin jsou sirky, ten podivuhodný mudlovský vynález, ceněná sběratelská komodita s pestrým praktickým využitím. Pokládaly se za vtipnou a hodnotnou pozornost. Jeho první letošní vánoční dárek. Severus obrátil plochý kartónek v ruce. Na zadní straně sirek bylo brkem skoro nečitelně naškrabáno *Další stopu najdete na Astronomické věži*. Noc byla jasná a mráz sílil, v provlhlém hábitu mu začínala být pěkná zima. Napadlo ho, že nejrychleji by se zahřál, kdyby svým dárkem smradlavou Tesákovu boudu na místě podpálil, a absurdnost té myšlenky ho skoro pobavila. Radši strčil sirky do kapsy a vydal se směrem k hradu.

~o~

Už léta nebyl na Astronomické věži za tmy. Dost na tom, že musel tolik nocí obětovat patrolování chodeb nebo ještě hůř, setkáním Smrtijedů. Přišlo mu absurdní zírat na hvězdičky, když mohl spát. Snad proto ho ten pohled tak překvapil. Už pozapomněl, jak je odsud zimní nebe blízko. Hvězdy byly zářivě jasné, a když se podíval na jezero zapuštěné mezi zasněženými kopci, viděl v něm druhé nebe plné světél. Kdo ví, zda je nevidí naposledy? Otrásl se a rozžehl hůlku. Astronomická věž byla poměrně rozlehlá, ale pro zprávu tu moc skrýší nebylo. Přistoupil ke kamennému podstavci uprostřed, na kterém stával při hodinách dalekohled, a odmetl z něj trochu sněhu. Bezvýsledně. Začal obcházet kolem obvodové zídky lemující věž a pečlivě svítil do každé větší škvíry mezi kameny. Ani tam nic nebylo. Vyklonil se přes okraj zdi a zahleděl se do temnoty pod sebou. I za dne ta hloubka brala dech. V noci vypadala bezedná. Od jezera se zvedl vítr, do nosu ho udeřila ostrá vůně sněhu. Jak by bylo jednoduché se ještě trochu

předklonit a přeletět tu tenkou hranici, na které už tolik měsíců balancoval. S každým dalším dnem cítil, jak ho opouští odhodlání i síla. Přestával věřit tom, že jeho snažení má nějaký smysl. Jaký rozdíl je v tom, jestli zemře teď, nebo o pár měsíců později? Mizivý nebo žádný... Stopu či dvě pod okrajem zídky zahlédl něco bílého. Natáhl se a vyňal ze spáry mezi kameny obálku. Když ji otevřel, vypadlo mu na dlaň malé zelené sklíčko. Chvilí na něj hleděl, pak si je pomalu přiložil k oku a znovu pohlédl ke hvězdám. Nebe teď vypadalo jako samet posetý smaragdy. Dětské nebe naděje. Hleděl vzhůru, dokud ho neroztřásla zima. Pak si teprve přečetl sedm slov na zadní chlopni obálky. *Poklad najdete ve svém křesle ve sborovně.*

~o~

Dveře sborovny otvíral s největší opatrností. Věděl, že se tu část učitelského sboru schází po večeři na štědrovečerní sklenku brandy, ale doufal, že v půl dvanácté už by mohli být všichni pryč. On sám se posezení zásadně nezúčastňoval. Dost na tom, že musel zachovávat dekorum během slavnostní večeře, kdy se dospělí proměňovali v děti, na hlavy si strkali legrační kloboučky a snažili se usmívat dokonce i na něj. Oheň v krbu sborovny ještě stále hořel, ale jinak tam bylo šero a místnost vyhlížela prázdná. Vešel tiše dovnitř a sesul se do svého oblíbeného křesla. Stálo stranou od krbu, mimo dosah nejhovornější skupiny, která se obvykle shromáždila u ohně. V zimě v něm bylo trochu chladněji, ale to bohatě vyvažovala skutečnost, že ho tam málokdy někdo oslovil. V ruce stále ještě svíral zelené sklíčko a přemítal, kdo pro něj připravil tak neuvěřitelnou kratochvíli a proč. Neměl mnoho přátel. Ne snad, že by konceptem přátelství přímo pohrdal. Nezvládal způsob, jakým se ve většině případů udržovalo – zbytečnými činnostmi, ukrádajícími vzácný čas, kterého měl čím dál méně. Přesto existoval někdo, kdo kvůli němu vlezl do Tesákovy boudy a nahýbal se v mrazu přes okraj Astronomické věže a – uvědomil si, že ho něco tlačí do zad, sáhl za sebe a vytáhl pytlík ulepených karamel – a vymyslel bůhvíjakou lest, aby se dostal k jeho křeslu ve sborovně. Bylo to nepravděpodobné a absurdní... a vlévalo mu to do srdce naději. Ne mnoho, ale i troška byla teď opravdový poklad. Severus se zvedl, aby se ohřál u krbu, a krok od něj se zarazil. Jedno z vysokých křesel u ohně nebylo prázdné. Seděl v něm Brumbál a hleděl do plamenů nepřítomným prázdným pohledem. Jeho tvář vypadala ještě starší a unavenější než obvykle, zčernalá ruka ležela volně v klíně. Severus pocítil cosi jako závan lítosti.

„Karamelu, Albusi?“

Brumbál sebou trhl a překvapeně se na něj podíval. Když zpozoroval pytlík, který mu Severus strkal pod nos, tvář se mu rozzářila.

„Na mou duši, to jsou pravé mléčné karamely! Ty jsem neviděl od dětství! Kde jsi takový poklad sehnal?“

„Tajemství.“ Usadil se vedle něho a nalil si brandy z láhve, která zbyla na stolku u krbu.

„Jak to jde s Dracem, Severusi?”

„Nijak zvlášť,“ odpověděl a upil ze sklenky. A zatímco si v hlavě sestavoval slova, kterými Brumbála zpraví o posledním neradostném vývoji, uvědomil si, že už situaci nevnímá tak beznadějně. Jestli se mohlo dnes v noci stát něco tak absurdního a nepravděpodobného, jako že ho někdo vyslal na honbu za pokladem, mohou se možná stát i jiné absurdní a nepravděpodobné věci. Třeba že nakonec všechno dobře skončí.

~0~

Lenka Láskorádová ležela v posteli ve svém starém dětském pokoji a zírala na ztemnělý strop. Nemohla usnout a rozhodně to nebylo proto, že by se tak těšila na nadílku. Vzpomínala. Když přijela v prvním ročníku domů na vánoční prázdniny, přivezla si z Bradavic přezdívkou Střelenka a první noc doma proplakala s tím, že už se tam nikdy nevrátí. Táta jí tehdy naučil novou hru. Měla pokaždé, když jí bude zle, najít ve škole někoho, kdo je na tom ještě hůř, a udělat mu radost. Docela to fungovalo – a hlavně jí to bavilo. Posměch a narážky tolik nevnímala a některé ze spolužáků její chování dokonce odzbrojilo. Problém nastal, když Lenka zjistila, že nešťastné nejsou jenom děti, ale i dospělí. Ty si čokoládovou žabkou nebo zbrusu novými strašibryly utěšit netroufla. Tak vznikla Honba za pokladem, vánoční dárek, který chystala už od Halloweenu. V druhém ročníku poslala za pokladem Hagrida, zdrceného aférou s Klofanem, ve třetím knihovnici Pinceovou, kterou trojnásobný počet studentů v knihovně deptal k nepřítčnosti, ve čtvrtém profesorku Trelawneyovou, sesazenou z učitelského místa. Netušila vlastně, jestli její nápad někdy někoho potěšil. Věděla jen, že až dosud všichni její trasu prošli, protože poklady zmizely. Napadlo ji, jestli profesor Snape nehodil její výzvu rovnou do koše. Chvilí o tom přemítala, ale pak zavrtěla hlavou. Nikdo si přece nenechá ujít ty báječné karamely na konci. Lenka si přitáhla deku k bradě a s úsměvem usnula.